

Så kan det jo godt være, at hr. Johs. Poulsen har ret i, at regeringens oprindelige udspil har inspireret nogen til at mene, at der åbenbart her er nogle muligheder for at tjene penge – og det er måske en del af regeringens politik – og at vi så må gå i gang med det, at det må vi hellere gøre hurtigt, inden regeringen finder en eller anden mulighed for at trække pengene ud igen. Det vil jeg ikke afvise.

Men det, vi i hvert fald så, var, at en række kommuner gik i gang med at sælge vandet, og ind imellem solgte de det til sig selv og lavede nogle små, meget interessante fiksfakserier med lån, som gjorde, at man efterfølgende kunne sætte prisen på vandet op, for nu var omkostningerne blevet højere. Det håbede vi jo så på rent faktisk ville være ulovligt i det tilfælde, hvor man gjorde det i Hjørring, og det er vist ikke endeligt afklaret endnu. Men Miljøministeriet turde i hvert fald ikke svare entydigt på det.

I den situation synes vi i Enhedslisten, at det ville være en god idé at forsøge at lægge en begrænsning på det her. Vi så jo gerne – og det skal jeg ikke lægge skjul på at vi godt kunne forestille os – at man havde sagt, at man tog hundrede procent af det, kommunerne tjente, for så var det vel fuldstændig udelukket, at de kunne finde på at gøre det.

Nu er politik jo selv for Enhedslisten indimellem sådan indrettet, at vi må se på, om vi alligevel trods alt kan få noget, som vi mener har den effekt, som vi ønsker. Det er så endt med at blive det her, hvor det er vores klare opfattelse, at det jo i virkeligheden er ganske svært at tjene penge på vand, også med de nuværende regler. Så den store motivation til at foretage den slags transaktioner er måske i forvejen til at overskue. Når man så lægger den her afgift på, bliver det meget lidt attraktivt.

Vores håb er så, at det, at det er blevet meget lidt attraktivt, gør, at vi kan få vedtaget den aftale, som vi har lavet som en lovgivning på det her område, og dermed have sikret, at vand også i fremtiden enten er offentligt ejet eller forbrugerejret; at sikre det må jeg sige var den absolut afgørende præmis, da vi gik ind i de her forhandlinger.

(Kort bemærkning).

Johs. Poulsen (RV):

For det første vil jeg under ingen omstændigheder skuffe hr. Per Clausen med at skulle være den eneste ordfører, der ikke fik spørgsmål, og for det andet mener jeg nu rent faktisk også, at

der er et par ting, vi trænger til at få belyst fra Enhedslistens side.

Når Enhedslistens begrundelse for at gå ind i det her er, at man fra regeringens side som udgangspunkt havde et udspil, som var helt uspiseligt, er jeg sådan set fuldstændig enig i det; hele den samlede vandsektor synes jo også, at det var totalt uspiseligt. Men det viste sig jo ret hurtigt, at heller ikke Dansk Folkeparti ville være med til at skabe en situation, hvor man, som det bliver sagt, kan trække penge ud af vandsektoren – det kan man jo altså så stadig væk med den lov, der er lagt op til her – men dog i princippet ville gøre noget for at gøre det incitament mindre.

Når det nu var situationen, havde man så behøvet at gå helt så langt? Eller sagt med andre ord: Kunne man i virkeligheden ikke godt have opnået en række af de moderniseringer, som handler om f.eks. at have mere forskning på vandområdet, have mere miljø- og energiledelse, og også have gjort det inden for hvile i sig selv-princippet på en sådan måde, at man ikke behøvede at bygge de centralistiske elementer på? Kunne man ikke godt have gjort det?

Kl. 17.05

(Kort bemærkning).

Per Clausen (EL):

Jeg må altså sige, at der set fra Enhedslistens synspunkt ikke er sket nogen skade ved, at man har et tilsyn i forhold til den måde, som kommunerne og de forbrugerejede vandselskaber driver deres ting på i forbindelse med prisdannelsen. Det synes vi sådan set er meget fornuftigt, og vi er faktisk glade for, at det har været muligt at få en bred tilslutning i Folketinget til, at sådan en form for priskontrol i nogle tilfælde kan være en god idé.

(Kort bemærkning).

Johs. Poulsen (RV):

Nu har jeg jo hørt Enhedslisten argumentere mange gange i salen her, og jeg har da hidtil hørt rigtig mange gange, at man synes, en demokratisk styret kontrol af forskellige fælles anliggender nu engang er det bedste.

Vi må vel konstatere, at man, i alt fald for så vidt angår prisdannelsen på vandområdet fremover – det gælder både spildevand og drikkevand – nu flytter den fra de demokratiske valgte fora, hvad enten det er et andelselskabs bestyrelse eller en kommunalbestyrelse, til et centralt embedsmandsudvalg placeret under Konkur-